

Війна

Степан Руданський

Молотив раз у попа
Парубок Микита
Та якось там і украв
Цілу мірку жита.

Украв собі та й сховав...
Прийшло сповідатись —
Лихе його підвело
Попові признатись.

Лаяв-лаяв його піп,
Торгав за чуприну,
Наостаток і сказав:
"Отак, бісів сину,

Поки жита не буде,
Була б тобі трясця! —
Поти тобі не буде
Сповіді й причастя!"

Ніщо діяти!.. Вночі
Згорбився Микита,
Потихеньку попід тин
Несе мірку жита.

Приніс якось до сіней —
Хату відчиняє,
Стає, бідний, у кутку,
Пари не пускає.

А попові на той час
Не Микита сниться:
Його сонна обняла
Тлушта молодиця.

Пробудився сонний піп,
Мацнув молодицю,

Підійма на животі
Білу спідницю.

Та й говорить: "Уставай,
Нічого дрімати,
Іде турок на війну —
Москву воювати".

"Та ваш турок не біда! —
Каже чорноброва, —
Коли турок хоче битись,
То Москва готова".

Що там було — звісна річ!
Кінчилося діло,
Аж Микита із кутка:
"Кахи!" собі сміло.

Піп схватився: "Хто то там?"
"Я, — каже Микита, —
Оце, — каже, — вам приніс
Вашу мірку жита".

"А давно ж ти, — каже піп, —
До хати забрався?"
"А давно! Ще на війну
Й турок не збирався!"

"Неси ж, — каже, — то назад
Та спожий на щастя,
А я тебе взавтра й так
Пущу до причастя..."